

Chuyến tàu tuổi thơ

ISSN: 2734-9195

09:05 23/09/2025

Ký ức miền quê giống như một chuyến tàu không bao giờ ngừng chạy trong lòng mỗi người. Khi mỗi mệt giữa cuộc đời, chỉ cần khép mắt lại, nhớ về chốn xưa là đã thấy mình được trở về với những tháng ngày yên ả, bởi chốn bình yên còn mãi ở quê hương.

Tác giả: **Trà Bình**

Tôi về làng vào một buổi chiều tà, khi những cánh chim đang vội vã bay về tổ ấm. Từ ngôi chùa cổ giữa làng, tiếng chuông trầm ấm ngân vang, khiến tôi có cảm giác bình yên đến lạ. Âm thanh ấy đã đánh thức ký ức tuổi thơ tôi, là những năm tháng êm đềm, nơi từng màu sắc, mùi hương, từng âm thanh đều in sâu trong tâm trí.

Nếu có một chuyến tàu đưa người ta trở lại ngày xưa, hẳn tôi sẽ là người mua vé. Chỉ để được ngồi bên mảnh sân đất nâu, được nghe tiếng chuông chùa, nghe tiếng gà gáy mỗi buổi sớm và ngắm làn khói lam bảng lảng vắt qua mái bếp. Rồi được cùng cha lội ruộng đắp bờ, phụ mẹ gánh mạ cho kịp buổi cấy vụ chiêm. Những ngày ấy, nắng mưa không làm chùn bước, bởi lòng tôi luôn ấm áp trong vòng tay gia đình và tình làng nghĩa xóm.

Miền quê tôi có con sông hiền hòa, có rặng tre xanh nghiêng mình soi bóng nước. Trên bến sông, con đò cũ đưa đón khách giữa hai bên bờ; ngày thường chỉ lác đác vài người qua lại, nhưng đến mùa lễ hội thì đông vui, rộn rã tiếng gọi đò, tiếng bước chân hối hả.

Đến những phiên chợ quê, người thì gánh rau, người bung thúng quả: cam, quýt, mận hồng... đều là trái ngọt tự trồng. Người ngồi người đứng, có người vừa phe phẩy chiếc nón lá vừa rao bán buồng cau. Chợ không chỉ là nơi mua bán mà còn là nhịp thở của quê hương, gặp nhau là họ hỏi thăm sức khỏe, nói chuyện mùa màng, chuyện học hành của lũ trẻ.

Hình ảnh minh họa (sưu tầm).

Tôi nhớ những buổi chiều vàng óng. Lũ trẻ con chân trần chạy dọc bờ đê, ngửa mặt nhìn những cánh diều căng gió. Tiếng sáo vi vu hòa cùng hương lúa trong ngần, bầu trời trong xanh gợn sóng, đàn cò trắng rải cánh bay về phía cuối cánh đồng. Mùi thơm của lúa, của cỏ non, của đất ẩm quyện lại thành thứ hương ký ức không thể nào quên.

Mỗi khi mùa đông đến, làn sương trắng giăng phủ cả xóm làng. Sáng sớm, những giọt sương đọng trên luống mạ lạnh buốt, tay chân chúng tôi nứt nẻ, môi khô, mặc chiếc áo mỏng rét co ro mà vẫn ríu rít tiếng cười đùa.

Nhiều năm sau, giữa nơi phố thị, chỉ cần thoáng nghe tiếng chuông chùa, trong tôi lại hiện về hình bóng quê nhà – nơi từng khoảnh khắc đều gợi lên sự an lành.

Hôm nay trở lại, xóm làng đã nhiều đổi thay. Mái lá xưa thành ngói đỏ, đường đất thành bê-tông, xe cộ qua lại đông hơn. Nhưng tôi vẫn tìm về sân chùa, đứng lặng dưới bóng **Bồ đề** lắng nghe tiếng chuông chùa, lắng nghe miền ký ức ủa về, thấy dáng cha lội ruộng, thấy bóng mẹ lom khom cấy dưới buổi chiều mưa, thấy lũ trẻ nô đùa trên bờ đê trải đầy nắng.

Có lẽ, ký ức miền quê giống như một chuyến tàu không bao giờ ngừng chạy trong lòng mỗi người. Khi mỗi mệt giữa cuộc đời, chỉ cần khép mắt lại, nhớ về chốn xưa là đã thấy mình được trở về với những tháng ngày yên ả, bởi chốn bình yên còn mãi ở **quê hương**.

Tác giả: **Trà Bình**